

Häst.

Det var under patron
A. M. Thraalls tid, i slutet
av 1860-talet. En av hästarna
på gården började bli för gam-
mal och mårde slaktas.

Ladugårdskarlen Johan Jonsson
(i dagligt tal kallad Gryna-Joan)
åtog sig att slakta hästen.

De hästkrappor köptes
små, som användes till
reken där vid bruket
samt till att smöja selar
och fotsackar med.

Gryna-Joan började
hos Thraall år 1862.

Tattis-Axel var väl känd

i bygderna så 1880-talet. Om
han hade någon bestånd hem-
vist är icke känt, men folk
visste i allmänhet var han
besjunn sig, så de kunde
ge bud till honom, när det
var någon gammal häst som
skulle slaktas eller det
var djur som skulle kastas.
Flakten fick han nog i regel
utgå en sam, för det var
svårt att få någon att hjälpa
till vid hästsletet. De kunde
då sen få heta häslästare.
Om det blev nödvändigt till
gårdens folk skulle hjälpa till,
så måste alla manna män
vara med. Det räknades som
en skam

att delta i hässläkt
och att äta hästköt.
Köttet kokades i allmänhet
till svinen. Eljest såldes
hästen levande till slakter.
Priset för en slakthäst
var vid nämnda tid
20-25 kr. Om hästen slak-
tes hemma, gick det att
sälja huden för 10-15 kronor
eller att låta bereda den till
hässläder.

I slutet av 1890-talet
slaktades en häst på bruälsens
gård Holsby Huskvarn (Åseda).
Slakten utfördes av en mjäl-
nare som hette Slagbränd.

När släkten skulle böja,
frågade Olaf Lund om alla
manfolken på gården var
närvarande, och när han
märkte att gamle pater
(sagesmannens far) inte var
där, så bjöd han inte
släkten, förän gamle pater
kommit dit.

Kättet användes till
människofoða.

Födoämnen och fördamar.Swamp

nämndes aldrig i förtädnings-
hemmet såsom födoämne.
Bland folket i bygden har
det inte varit bekligt att
använda swamp såsom mat.

Det har förekommit att
morklas plöckats och sålts
i Veflanda, där det finns up-
köpare. Todd hör till 1900-talet.

(Flugsvampen togs ibland in
för att förgifta gägar med)
Häst.

Köttet av häst ansågs ej
som födoämne.

Kalv, killung och lamm.

Med att förtära köttet
av kalv och lamm märktes
ingen matvilja.

Killing fanns icke.

Kalv och lamm slaktas
des som vanligt.

Vilt.

Som ingen inom upp-
seckarens förtärlighet sysslade

med jakt eller djurfångst,
förekomm icke vilt råsom föda-
ämne.

Höns.

Truppen adl. håner Rälles
i Vefunda.

Fisk.

Förekomsten av fisk
var sällsynt. Upptecknaren
hörde aldrig att någon vilja
förefann mot någon
visso soet av fiskar.

Häst.

Det var en av mina gran-
nar i Holsby (Höfsta)
som skänkade en häst.

Det var i början av 1900-talet
(efter 1904). Han använde
en del av kätten till föda.

De ville inte gärna slak-
ta en häst för. De antas
lattare till det.

Swamp förskorn inte
i mitt föräldrahem.